

Kunsten at få hvalpe.

Man kan jo ikke have en kennel, hvis man ikke får nogle hvalpe, og man opretter jo ikke et kennelnavn, hvis man ikke har tænkt i de baner.

Så vi havde tænkt.

Første forsøg.

Vi havde jo set den der superflotte hanhund på flere udstillinger. Den lignede i figur noget der kunne

passe
meget
godt

sammen med Thea. Hannen var blue merle og Thea er jo tric, så det skulle der kunne komme noget godt ud af, da begge har en flot kompakt krop.

Vi fik kontakt med ejeren, og vi fik lavet en aftale, så når Thea kom i løbetid, så var vi velkomne til at besøge hende.

Thea begyndte at ligge løbetid, så vi pakkede hunde og campingvogn – for hannen boede nord for Göteborg.

Det er jo ikke så underligt for bornholmere at kigge sig rundt i Sverige i hundesammenhænge – vi skal jo alligevel gennem landet for at komme til rest-danmark.

Nå men, vi kom til Sverige, vi havde en god ferietur (incl. Svensk midsommaraften på campingpladsen), vi havde nogle parringsbesøg, og vi troede også..... men, det kom der altså ikke nogle hvalpe ud af.

Ærgerligt nok for det var et flot par, som burde kunne have givet nogle dejlige hvalpe.

Andet forsøg.

Vi gjorde os jo nogle overvejelser efter første forsøg.

Havde vi kørt for langt, var hunden stresset. Så da Emma kom i løbetid allierede vi os med danske kontakter.

Vi pakkede igen campingvognen og drog af sted på nye eventyr til endnu en præmietyr.

Over en uges tid prøvede vi partnerskabet, der startede med forsøg på almindelig parring, men endte med inseminering. Godt og grundigt – men ingen hvalpe.

Men vi havde en god tur.

Tredje forsøg.

Vi kommer jo tættere og tættere på overvejelserne om, hvorvidt vi stresser vores hunde ved en hurtig rejse, når de kommer i løbetid. Men hvad skal vi gøre, når der ikke er avlshanner på Bornholm? – Købe en selv? Og hvem skal det så lige være?

Men altså. Maria skulle jo konfirmeres, og Emmas løbetid nærmede sig. Oven i købet skulle et par af vores hundevenner med til festen, så vi havde forberedt Maria på, at de jo kunne tage en han med. Så kunne vi holde fest indenfor, mens hundene holdt fest udenfor. Den idé syntes Maria ikke om!

I stedet tog Lotte og Kurt fra Elverlamshuset Emma med hjem efter konfirmationen. Hun boede hos dem og hyggede sig med Elverlamshusets Frodo, indtil vi hentede hende i

forbindelse med den britiske
hyrdehundestilling på Hjerl
Hede.

Der blev gjort gode
parringsforsøg og de involverede
parter var absolut interesserede i
hinanden, men når det kom til de
sidste handlinger, så gik der koks
i det, så Emma blev insemineret.

Hun gik så i Elverlamshuset i et
par dage, og så kunne vi hente hende.

Nu kunne vi jo så bare vente og se. Det havde vi jo også gjort med Thea den første gang, og vi syntes jo, at vi kunne se alle tegn på, at hun var drægtig, så vi var jo lidt forbeholdne.

Emma blev befrugtet første
efter kan vi se tegne
æder som en affaldskværn
tegner godt.

En lille uge før terminen
finder fødekassen frem.
vi begynder at spærre
fødeafdeling og en

gang den 11. Maj. En måned
omkring hendes patter, hun
og hun har lidt udflod – det

fortsætter de gode tegn, så vi
Den skal stå i soveværelset, og
huset af, så vi har en
almindelig hundeafdeling til

de tre andre hunde.

Emma begynder at pruste og stønne mere og mere. Vi tager temperatur – den stiger og falder og... - men det følger det rigtige mønster.

Torsdag d. 12.7.07 vil hun godt være i fred i soveværelset. Hun går lidt frem og tilbage, og pludselig ser Ulla at Emma har droppet et lille ufærdigt foster.

Så var det dyrlægekontakt med det samme, så vi tog på klinikken ved 10-tiden torsdag aften.

Pia (dyrlægen) tog en røntgen, og vi kunne se, at der i alt fald var tre store hvalpe i Emma.

Vi kunne så vælge ve-stimulerende medicin eller kejsersnit. Af hensyn til Emma valgte vi at få foretaget kejsersnit med det samme. Hun virkede som om hun kunne føde normalt, men vi ville ikke risikere hende,

især ikke, når der nu havde været en hvalp, der ikke blev til noget.

Emma blev lagt i bedøvelse og Pia instruerede os i vores funktioner. Leif og Ulla skulle være fødselshjælpere – Maria holdt sig i første omgang i venteværelset.

Kejsersnittet gik godt, vi fik 3 gode hvalpe, og der var så til slut et dødt foster på knap 8 uger. Da den første hvalp var kommet ud og var blevet gnedet til live og gav nogle ynkkelige piv, så kunne Maria ikke blive i venteværelset længere, men kom ind til os andre og var med til resten af

operationen, hvor vi gned hvalpe, sugede slim, gav dem antistof mod bedøvelsen og puttede dem i deres første seng.

Dyrlægen syede Emma sammen – kiggede på uret, og åndede lettet op – vi havde nået det hele inden fredag d. 13.

Så talte hun Emmas sting – der var 13! , så Emma fik et ekstra – for selv om man ikke tror på det, så skader det i alt fald heller ikke.

Vi hjalp med at rydde op, og tog så hjem med en halvbedøvet Emma og 3 hvalpe i en papkasse. De lå ovenpå et håndklæde og to 1½liters colafasker fyldt med varmt vand.

Derhjemme var hvalpene klar til at sutte, så vi måtte holde dem til, for Emma var stadig noget rundtosset.

Hvalpekassen stod inde i soveværelset, så da Maria var puttet i seng, så lå Ulla og Leif på tværs i sengen og kiggede på de små mirakler. Ved

fire-tiden tog den ene af os en lur, mens den anden "holdt vagt". Efter en time byttede vi – og det var så den nat.

Næste morgen vågnede Emma op til sin ny tilværelse som mor, hvalpene fik et par puf med snuden, så blev de slikket godt og grundigt, så der kunne komme gang i alle systemerne, og så startede de ny rutiner for Emma og for os.

Vi fik vores hvalpe, efter mange forsøg – bristede forventninger – dramatik, men de

kom.

Hvalpe – og hvad så?

Vi kunne så langsomt vågne op til en ny virkelighed – vi havde fået hvalpe. De 2 tæver var på knap 200 gram, hannen lidt mindre.

Emma viste sig at være en lidt besværlig mor – hun ville helst ikke ligge på siden, så der var fri adgang til madforsyningen. Hun lagde sig på maven, så hvalpene måtte klemme sig ind under hende for at få mad. De to tøser klarede det fint, men hannen måtte vi sørge lidt for. Han skulle hjælpes lidt på plads, og vi havde da vores bekymringer om, hvorvidt han fik mad nok.

Vi vejede 3 gange i døgnet og lavede vækstkurver, og satte hvalpe på plads på Emma, så de kunne få de livgivende dråber.

Hvalpelivet.

Vi havde jo sat Emmas fødekasse ind i soveværelset, så vi havde lidt styr på hende.

Vi havde så også lavet et hegn, så vi kunne opdele huset, så Emma med hvalpe havde et område, og de

andre hunde et andet, og det har fungeret godt.

Oven i det hele, så havde vi jo købt os en hvalp, som blev introduceret i huset i ugen før vi fik vores egne hvalpe.

I den første tid blev Emma luftet alene, og det havde hun det tilsyneladende godt med – hun skyndte sig ud – fik overstået hvad der skulle overstås – og så ind til hvalpene igen.

Hvalpesalg.

Vi var jo helt på det rene med, at vi skulle sælge nogle af hvalpene. Vi var også helt på det rene med, at når der var tale om det første kuld, så skulle vi beholde en af dem.

Vi blev nød til at træffe en hurtig beslutning, for allerede da hvalpene var få dage gamle, så blev vi kontaktet af en køber – Inge – der ville have en hvalp – en tæve.

Hun havde i forvejen 2 sheltier på 2 år, der familiemæssigt lå tæt på vores. Dem havde hun gode erfaringer med, så de var den type, hun ville have. Da hun var blevet henvist til os af en af vores nære kennelkontakter, så var vi ikke bekymrede for at aftale et hvalpekøb med hende.

Det gjorde vi så, men vi skulle jo så også på det tidspunkt finde ud af, hvem af tæverne vi skulle beholde, og hvem der skulle sælges – og det er altså ikke helt let, når man sidder med hvalpe, der knap er blevet en uge.

Vi lavede et valg og havde dermed solgt vores første hund.

Når nu det vores første kuld, så skulle de jo have A-navne. Inge ville imidlertid gerne have, at hendes hund skulle hende Fenja, for de to andre hun havde, havde været fra et F-kuld i Elverlamshuset, og de havde navne fra den nordiske mytologi.

Vores første hvalp ”ud af huset” kom derfor til at hedde: Kennel Teamsheltie’s Allerførste Fenja – vi fik vores A, Inge fik sit Fenja.

Og så gik navnejagten ellers løs, mange fantasifulde forslag har været i spil, men vi landede på, at vores egen tæve skulle hedde Andrea, og hannen i kuldet skulle hedde Aslan.

Fenja var i gode hænder nu, Andrea skulle vi beholde, men hvad så med Aslan?

Vi satte Aslan på Sheltie-klubbens hvalpeliste, og så til vores store overraskelse (og skræk), at den var fyldt med zoble hanner.

Ikke desto mindre henvendte der sig interesserede købere, og vi besluttede at sælge Aslan til Morten og hans familie.

Hvalpeliv – videre.

Det har jo været en dybt fascinerende oplevelse at se de her første 8 uger, og det har været en periode fyldt med store bekymringer – men også store lettelser, når vi har

set, at tingene har lykkedes.

Hjælp !– hvalpene piber hele tiden. Nå ja, nu er vi kommet dertil, hvor de gerne vil have suppleret deres modermælk med lidt fast føde.

Hjælp !– nu piber de igen. Men nu er vi bare kommet dertil, hvor de keder sig i hvalpekassen. De skal lukkes ud, så de kan lege på gulvet.

Sådan har der været mange ”hjælp!?!”, men der har heldigvis været lige så mange gode svar.

Hvalpene har gradvist udvidet deres område, Emma har gradvist fjerne sig fra dem, og de andre hunde har gradvist nærmet sig hvalpene og Emma.

Highlights?

- At stå med en nyfødt hvalp og se, at den kommer til live og høre, at den giver sit første piv
- At ligge en hel nat og se på tre nyfødte hundehvalpe
- At se Emma påtage sig moderrollen
- At se det første glimt af øjnene på hvalpene
- At samle en hvalp op fordi det endelig er lykkedes at kravle(falde) ud af hvalpekassen
- At se deres udvidelse af territoriet, og deres leg og kampe mod og med hinanden

- At se dem første gang på græs
- At

Jo, der har virkelig været mange store øjeblikke sammen med de små.

Ud i verden.

8 uger forsvinder meget hurtigt, og vi kom til tidspunktet, hvor 2 af dem skulle sendes ud i verden.

Vi havde aftalt, at vi ville komme og aflevere hvalpene, da vi alligevel skulle til Sjælland, så vi pakkede bilen med hvalpe og drog af sted.

På sådan en rejse er man jo ikke alene. Når hvalpene lukkes ud af deres transportkasse, så er man sikret selskab og opmærksomhed med det samme.

Første stop var hos Morten, hvor Aslan blev behørigt overdraget, og efter en times tid drog vi videre til Lumsås, hvor vi skulle møde Inge. Vi var sammen en times tid, og så vendte hun næsen hjemad mod Ebeltoft, og vi kunne slappe lidt af – vores første kuld var født, passet og afsat på en rimelig måde.

Vil vi igen?

Ja, det tror vi da. Det har været en stor oplevelse, at følge udviklingen i de første 8 uger af hvalpenes liv, og vi har set, at selv om vi bor lidt afsides, så kan vi godt få afsat vores hvalpe.

Vi oplevede også, at hvalpene var helt fine til at klare de omskift, der kom i deres liv. De var meget hurtige til at slappe af i de ny omgivelser og til at begynde at udforske de nye muligheder de havde fået. Vi har efterfølgende fået gode tilbagemeldinger. Inges Fenja faldt med det samme godt ind sammen med hendes to andre hunde, og Aslan har sat familiens kat på plads, så den bliver på førstesalen, mens Aslan klarer stueetagen.

Noget tyder på, at vi ikke har gjort det helt galt – så:

Jo, det er vel ikke helt usandsynligt, at der kan komme hvalpe fra Team Sheltie igen.

